

Sammanfattning

En arbetstagare för talan om övertidsersättning. Arbetsgivaren gör gällande att arbetstagaren har förlorat sin rätt till talan på grund av preskription. Fråga om arbetsgivaren genom de kontakter som förevarit mellan parterna kan anses ha medgett arbetstagaren en förlängning av preskriptionstiden.

ARBETSDOMSTOLENDOM
2005-03-16
StockholmDom nr 27/05
Mål nr B 62/04**KLAGANDE**AB Hagerud Elteknik, 556130–5680, Box 1516, 751 45 UPPSALA
Ombud: chefsjuristen Jonas Stålnacke, Fastigo, Box 70397,
107 24 STOCKHOLM**MOTPART**B.N. i UPPSALA
Ombud: advokaten Michael Niklasson., Smedsgränd 3, 753 20 UPPSALA**SAKEN**

Preskription

ÖVERKLAGAD DOM

Uppsala tingsrätts mellandom 2004-03-31 i mål T 2104–03

Tingsrättens mellandom, se bilaga.

AB Hagerud Elteknik (bolaget) har yrkat att Arbetsdomstolen, med ändring av tingsrättens mellandom, skall förklara att B.N. har helt förlorat sin rätt till talan på grund av preskription.

B.N. har bestritt ändring.

Målet har avgjorts efter huvudförhandling. Vid denna har på bolagets begäran hållits förnyat vittnesförhör med C.S. Parterna har åberopat viss skriftlig bevisning.

Parterna har åberopat samma grunder som vid tingsrätten och har till utveckling av sin talan i allt väsentligt anfört detsamma som finns antecknat i tingsrättens mellandom.

Domskäl

Målet gäller i Arbetsdomstolen frågan om B.N. har i sin helhet förlorat rätten till talan på grund av preskription. Bolaget har hävdat att B.N:s talan är för sent väckt och att den därför är preskriberad enligt 68 § medbestämmandelagen.

I Arbetsdomstolen råder inte tvist om att fristen för väckande av den i målet aktuella talan med en direkt tillämpning av bestämmelserna i medbestäm-

mandelagen löpte ut den 26 maj 2003. B.N. väckte talan mot bolaget genom ansökan om stämning som kom in till tingsrätten den 26 juni 2003.

B.N. har emellertid ändå bestritt att hans talan skulle vara preskriberad. Han har därvid anfört att förlikningsförhandlingar bedrevs mellan parterna när preskriptionstiden för väckande av talan löpte ut och att bolaget därigenom får anses ha medgett en förlängning av preskriptionstiden.

Bolaget har bestritt påståendet om att det förts förlikningsförhandlingar mellan parterna under våren 2003 och att bolaget därigenom skulle ha medgett förlängning av preskriptionstiden.

Det är klart att det står en arbetsgivare fritt att såväl avstå från att åberopa preskription som att medge arbetstagaren en förlängning av preskriptionsfristen. För det fall en arbetsgivare uttryckligen förklarar sig avstå från att åberopa preskription eller uttryckligen förklarar sig medge en förlängning av preskriptionstiden är förklaringen sålunda verksam. Härav följer att man även har att räkna med att sådana förklaringar kan komma till stånd konkludent, dvs. genom ett visst uppträdande eller handlande från arbetsgivarens sida. Arbetsdomstolen har i tidigare avgöranden uttalat principen att en arbetsgivare som deltar i förlikningsförhandlingar utom rätta när preskriptionstiden för väckande av talan enligt bestämmelser i anställningsskyddslagen löper ut normalt får anses ha medgett arbetstagaren en förlängning av preskriptionsfristen. En förutsättning för denna princip är dock att arbetsgivaren inte uttryckligen angett att arbetstagaren måste iaktta preskriptionsfristen eller det av annan anledning klart framgår att det inte funnits grundad anledning till antagande att arbetsgivaren velat medge en förlängning av preskriptionsfristen (se AD 2000 nr 85 och där anförda rättsfall). De rättsfall där den nu redovisade principen varit aktuell har som framgått av det sagda rört tvister där anställningsskyddslagens frister för talans väckande varit tillämpliga. I förevarande fall är det i stället medbestämmandelagens regler om frister för påkallande av tvisteförhandling och för väckande av talan som skall tillämpas. Närmare bestämt rör det sig om en situation där arbetstagarorganisationen inlett tvisteförhandlingar på lokal nivå men sedan inte fört saken vidare. Som framgår av bestämmelserna i 66 § medbestämmandelagen har då den medlem vars rätt tvisten rör en månad på sig att själv väcka talan från det att den för organisationen gällande tiden för påkallande av central förhandling löpt ut. Enligt Arbetsdomstolens mening gör sig de ändamåls-synpunkter som bär upp den princip som de nyssnämnda rättsfallen avseende anställningsskyddslagen bygger på gällande även i förevarande fall. Frågan om vad som krävs för att en arbetsgivare skall anses på ett sådant sätt delta i förlikningsförhandlingar med arbetstagaren vid den tidpunkt när talan annars skulle ha väckts, att handlandet kan ges innebörden av ett medgivande till att förlänga preskriptionsfristen måste dock, som tingsrätten anfört, avgöras från fall till fall.

Den fråga som Arbetsdomstolen nu alltså har att ta ställning till är om bolaget, genom de kontakter som ägde rum mellan parterna efter att de lokala tvisteförhandlingarna med arbetstagarorganisationen avslutats, kan anses ha medgett B.N. en förlängning av preskriptionstiden. Om preskriptionstiden

inte har förlängts, vilket bolaget hävdar, har B.N. förlorat sin rätt att föra talan mot bolaget. Om preskriptionstiden har förlängts, som alltså B.N. hävdar, har han inte förlorat rätten till sin talan såvitt den avser krav på övertidsersättning som skulle ha betalats ut från den 18 oktober 2000.

Som tingsrätten konstaterat kan inte enbart det förhållandet att en arbetsgivare inlåter sig i viss skriftväxling eller vissa andra kontakter med arbetstagaren uppfattas som tillräckligt för att arbetsgivaren därigenom skall anses ha medgett en förlängning av preskriptionstiden.

Såvitt framgår av utredningen har det varken i den skriftväxling eller vid de muntliga kontakter som under våren 2003 ägde rum mellan C.S., såsom uppgivet ombud för bolaget, och B.N:s ombud M.N., och som tingsrätten redogjort för i sin mellandom, från någon parts sida framförts några konkreta förlikningsförslag. Bolaget kan därför inte, enligt Arbetsdomstolens mening, genom enbart dessa kontakter sedda för sig anses ha deltagit i förlikningsförhandlingar med B.N. så att det kan tolkas som ett medgivande att förlänga preskriptionsfristen.

Frågan är då hur man skall se på situationen i beaktande av att bolaget, förutom dessa kontakter, även avtalade ett möte i saken med B.N. och hans ombud. Vid denna bedömning bör, förutom de omständigheter som framgår av den redovisning av utredningen som finns i tingsrättens dom, även följande omständigheter beaktas.

I brevet den 22 april 2003 föreslog M.N. att parter och ombud skulle hålla ett möte för att ta ställning till vad som var tvistigt mellan parterna. M.N. bad vidare att C.S. skulle återkomma till honom för att bestämma en tid om hon ansåg att detta skulle kunna vara en framkomlig väg samt att han i annat fall emotsåg bolagets kommentarer och synpunkter på vad som anförts i brevet. Ombuden bokade därefter in ett möte som skulle äga rum den 22 maj 2003. Tiden för mötet bekräftades av C.S. i ett brev den 12 maj 2003. I brevet framhölls att det från bolagets sida var viktigt att B.N. var närvarande. Vidare framhölls bl.a. att bolaget saknade material från B.N. som tydligt angav vilka lönebesked han ansåg vara felaktiga och vad felet i sådant fall bestod av samt att detta medförde att det var svårt att ta ställning till B.N:s påståenden. Det avtalade mötet den 22 maj kom därefter att ställas in på B.N:s begäran eftersom han fått förhinder att delta. Av M.N:s brev till C.S. den 15 maj 2003, i vilket han begär att den avtalade mötestidpunkten skall ändras, föreslogs bl.a. den 21 maj 2003 som en alternativ mötesdag. Ny tidpunkt för mötet bestämdes emellertid sedermera till den 23 juni 2003.

C.S. har berättat bl.a. följande. Vid de kontakter som ägde rum mellan parterna under våren 2003 uppfattade hon aldrig att B.N. frånföll eller hade för avsikt att frånfalla sina framställda krav på övertidsersättning. Bolagets styrelseordförande, L.S., skulle vara närvarande vid mötet den 22 maj 2003. Hon var medveten om att L.S. och M.N. hade träffats och diskuterat den i målet aktuella tvisten under tiden då de lokala förhandlingarna mellan bolaget och Ledarna alltjämt pågick samt att M.N. i samband därmed för B.N:s räkning presenterade förlikningsförslag.

Arbetsdomstolen gör följande bedömning.

Enligt Arbetsdomstolens mening har bolagets handlande att, mot bakgrund av den skriftväxling som under våren 2003 skedde mellan parterna, gå med på ett möte i saken med B.N. gett honom fog för att anta att också bolaget hade uppfattningen att ett syfte med mötet skulle vara att utröna eventuella förlikningsmöjligheter och därigenom undvika en rättslig process. När sedan detta möte, som skulle ha ägt rum vid en tidpunkt då preskriptionstiden alltjämt löpte, flyttades fram utan att någon av parterna hade fört preskriptionsfrågan på tal, ligger det nära till hands att uppfatta situationen så att bolaget inte avsåg att åberopa att preskription inträtt innan mötet var avklarat. Mot bakgrund av det principiella resonemang som redovisats ovan bör därför bolagets handlande i den nu aktuella situationen ges innebörden av ett medgivande till att förlänga preskriptionstiden.

Slutsatsen av det ovan anförda blir att B.N. får anses ha haft grundad anledning att anta att han för att undgå preskription i vart fall inte skulle behöva väcka talan innan det avtalade mötet hade ägt rum och avslutats och de eventuella förlikningsmöjligheterna uttömts. Arbetsdomstolen finner följaktligen att B.N:s rätt att föra talan mot bolaget såvitt avser krav på övertidsersättning som skulle ha betalats ut från den 18 oktober 2000 inte har förlorats på grund av preskription.

Det anförda innebär att Arbetsdomstolen kommit till samma slutsats som tingsrätten i den överklagade delen. Enligt domstolens mening återspeglas emellertid inte denna tingsrättens bedömning fullt ut i domslutet. Prövningen vid tingsrätten avsåg enligt tingsrättens dom ”frågan om B.N:s anspråk var helt eller delvis preskriberade” medan det i domslutet endast anges att tingsrätten förklarar att ”B.N. på grund av preskription har förlorat sin rätt att föra talan mot AB Hagerud Elteknik såvitt avser krav på övertidsersättning som skulle ha betalats ut före den 18 oktober 2000”. Det framgår således inte direkt av domslutet att talan i övriga delar inte är preskriberad. Med anledning härav är det enligt Arbetsdomstolens mening lämpligt att domslutet förtydligas på sätt framgår av Arbetsdomstolens domslut.

Domslut

Arbetsdomstolen fastställer tingsrättens domslut i överklagad del *med förtydligandet* att B.N. inte har förlorat sin rätt att föra talan mot AB Hagerud Elteknik såvitt avser krav på övertidsersättning som skulle ha betalats ut från den 18 oktober 2000.

Ledamöter: Carina Gunnarsson, Maj Johansson, Christer Måhl, Bengt Huldt, Kent Johansson, Anders Tiderman och Lars E. Rabenius. Enhälligt.

Sekreterare: Catrine Björkman

Tingsrättens mellandom (ledamot: Jenny Forkman)

YRKANDEN M.M.

B.N. är anställd hos AB Hagerud Elteknik (nedan Bolaget). Tvist har uppkommit om B.N:s eventuella rätt till övertidsersättning.

I ansökan om stämning yrkade B.N. att Bolaget skulle förpliktas att till honom betala 140 707 kr jämte viss ränta. Som grund för sin talan uppgav B.N. att Bolaget underlåtit att betala ut övertidsersättning motsvarande yrkat belopp under åren 1997–2001, att det utförda övertidsarbetet varit beordrat av arbetsgivaren, alternativt i efterhand godkänt av arbetsgivaren genom konkludent handlande, och att han enligt såväl anställningsavtalet som enligt gällande kollektivavtal har rätt till ersättning för övertidsarbete.

Bolaget bestred käromålet och anförde som grund för sitt bestridande att B.N:s anspråk har preskriberats i sin helhet, eller i vart fall i den mån det hänför sig till tiden före den 18 oktober 2000, samt att B.N. redan har erhållit övertidsersättning för det övertidsarbete som han har utfört i enlighet med kollektivavtalets regler. Vidare gjorde Bolaget gällande en kvittningsskilt motfordran mot B.N.

Parterna har begärt att tingsrätten genom mellandom avgör frågan om B.N:s anspråk är helt eller delvis preskriberade.

PARTERNAS INSTÄLLNING I PRESKRIPTIONSFRÅGAN

Det är ostridigt mellan parterna *att* B.N. och Bolagets dåvarande verkställande direktör L.J. i december 2001 träffade någon form av överenskommelse rörande B.N:s rätt till ersättning för förfluten tid, *att* B.N:s fackliga organisation Ledarna påkallade förhandling rörande B.N:s krav på övertidsersättning den 18 oktober 2002, *att* Ledarna avträdde förhandlingen den 26 februari 2003 eftersom B.N. inte längre ville låta sig företrädas av organisationen utan i stället hade anlitat advokaten M.N. som ombud, *att* det under våren 2003 förekom vissa kontakter mellan M.N. och C.S. på Bolagets arbetsgivarorganisation Fastigo, *att* parterna hade kommit överens om ett möte den 22 maj 2003 men att mötet på grund av förhinder från B.N:s sida sköts upp till den 23 juni 2003, *att* Bolaget genom Fastigo vid det mötet gjorde gällande att B.N:s anspråk hade preskriberats *samt att* B.N. väckte talan i saken den 26 juni 2003.

De frågor som är tvistiga är *för det första* om de lokala förhandlingarna kan anses ha avslutats genom att Ledarna avträdde förhandlingarna den 26 februari 2003, *för det andra* om Bolaget genom sitt agerande under våren 2003 kan anses ha medgett B.N. en förlängning av preskriptionsfristen och *för det tredje* vilket närmare innehåll överenskommelsen från december 2001 hade.

Bolaget har gjort gällande följande.

B.N. har förlorat sin rätt till talan enligt 68 § medbestämmandelagen (MBL). Tvisten har varit föremål för lokal förhandling mellan Bolaget och Ledarna. Förhandlingen avslutades den 26 februari 2003. I samband härmed förklarade sig Ledarna inte längre företräda B.N. och förbundet påkallade följaktligen inte någon central förhandling. Enligt 66 § MBL har medlem i organisation som själv vill väcka talan i sådant fall att göra det inom en månad från det att tiden för att begära central förhandling löpt ut. B.N. skulle ha väckt talan senast den 26 maj 2003. Så har inte skett, varför B.N:s anspråk är preskriberat i sin helhet. Bolaget har inte medgett någon förlängning av preskriptionsfristen.

För det fall tingsrätten skulle finna att B.N. inte har förlorat sin rätt till talan enligt ovan gör Bolaget gällande att B.N:s krav i vart fall har preskriberats i den mån det avser krav på övertidsersättning som skulle ha betalats ut före den 18 oktober 2000, eftersom rätten att påkalla förhandling är försutten om och i den mån förhållandet ligger mer än två år tillbaka i tiden. Ledarna påkallade förhandling i saken först den 18 oktober 2002.

B.N. har gjort gällande följande.

Det bestrids att hans anspråk skulle vara preskriberade enligt 68 § MBL. I första hand görs gällande att den lokala förhandlingen inte avslutades förrän den 23 juni 2003. Att Ledarna avträdde förhandlingen den 26 februari 2002 innebar inte att de lokala förhandlingarna avslutades eftersom han fortsatte att förhandla biträdd av sitt ombud. I andra hand görs gällande att arbetsgivaren får anses ha medgett förlängning av preskriptionsfristen. Arbetsgivaren fortsatte att förhandla efter den 26 februari 2003 i avvaktan på preskription och när preskription väl inträtt avböjde man att utge ersättning just på grund av preskription. Detta utgör ett illojalt förfarande som inte står i överensstämmelse med lagstiftningens syfte och på grund härav har preskription inte inträtt. Arbetsgivaren har heller inte givit något uttryck för att preskriptionsfristen för väckande av talan skall iakttas. Ej heller har det funnits grundad anledning till antagande att arbetsgivaren inte velat medge en förlängning av preskriptionsfristen. Arbetsgivaren har gjort sin preskriptionsinvändning först den 23 juni 2003 och han har omedelbart därefter väckt talan.

Det bestrids vidare att hans krav till någon del hänför sig till tiden före den 18 oktober 2000 och därför har preskriberats. Under mellandagarna 2001 kom han och L.J. överens om en pensionsavsättning och avtalade att resterande del av inestående övertidsarbete skulle regleras efter årsskiftet 2001/2002. Hans anspråk skall anses grunda sig på detta avtal, även om fordran i och för sig till viss del består av ersättning för arbete som utförts före den 18 oktober 2000.

DOMSKÅL

Utredningen

På B.N:s begäran har hållits förhör under sanningsförsäkran med honom själv. På bägge parter begäran har förhör under sanningsförsäkran hållits med L.J. Slutligen har på Bolagets begäran hållits vittnesförhör med C.S. Parterna har åberopat skriftlig bevisning.

Frågan om B.N:s anspråk är preskriberat i sin helhet

Av 16 § MBL framgår att om förhandlingsparterna inte har enats om annat skall förhandling anses avslutad när part som har fullgjort sin förhandlingskyldighet har gett motparten skriftligt besked om att han frånträder förhandlingarna. Av justerat protokoll från sammanträdet den 26 februari 2003 framgår att sådant skriftligt besked överlämnades av Ledarna till Fastigo denna dag och att förhandlingen i och med detta avslutades. Eftersom enskild arbetstagare saknar förhandlingsrätt enligt MBL kan, enligt tingsrättens mening, de lokala förhandlingarna inte anses ha fortsatt utan Ledarnas medverkan. Det sagda innebär att de lokala förhandlingarna avslutades den 26 februari 2003, vilket medför att B.N. med en tillämpning av tidsfristerna i MBL skulle ha väckt talan senast den 26 maj 2003.

Av stadgad praxis från arbetsdomstolen framgår att en arbetsgivare som deltar i förlikningsförhandlingar utom rätta med arbetstagaren när tiden för väckande av talan enligt olika bestämmelser i anställningsskyddslagen löper ut får anses ha medgett arbetstagaren en förlängning av preskriptionstiden, såvida arbetsgivaren inte uttryckligen anger att arbetstagaren måste iaktta preskriptionstiden eller det av annan anledning klart framgår att det inte funnits grundad anledning att anta att arbetsgivaren velat medge en förlängning av denna frist (se till exempel AD 1994 nr 5 och 1995 nr 113). Enligt tingsrätten bör samma princip gälla vid preskriptionstider som regleras i MBL. Vad som krävs för att arbetsgivaren skall anses delta i förlikningsförhandlingar med arbetstagaren har emellertid inte närmare fastslagits utan får avgöras från fall till fall.

Av utredningen framgår följande om parternas kontakter under våren 2003. Den 12 mars 2003 tillskrevs Bolaget av M.N. Brevet innehöll inte några förlikningsförslag. Däremot redovisades det belopp som B.N. ansåg – och alltså anser – sig vara berättigad till och Bolaget uppmanades att betala beloppet eller att återkomma till M.N. med sina eventuella invändningar. Bolaget hörde inte av sig, varvid M.N. på nytt tillskrev Bolaget den 31 mars 2003. I det brevet upplystes Bolaget om att B.N. hade för avsikt att anhängiggöra saken vid domstol för prövning om inte Bolaget hörde av sig före den 11 april 2003. Den 1 april 2003 skrev C.S., såsom uppgivet ombud för Bolaget, till M.N. C.S. bemötte därvid B.N:s krav och konstaterade sammanfattningsvis att dessa enligt Bolaget saknade grund men att däremot Bolaget hade för avsikt att rikta krav mot B.N. några förlikningsförslag framställdes inte. Brevet besvarades av M.N. den 22 april 2003. Inte heller i detta brev framställdes några förslag på lösning av tvisten och avslutningsvis konstate-

rade M.N. att parterna verkade stå långt från varandra. M.N. föreslog vidare ett möte så att ombuden gemensamt med sina huvudmän skulle kunna ta ställning till vad som var tvistigt mellan parterna och uppmanade C.S. att återkomma för att bestämma en tid om hon ansåg att detta skulle kunna vara en framkomlig väg. Därefter förekom vissa muntliga kontakter mellan C.S. och M.N. för att bestämma tid för ett möte, och ett möte bokades in till den 22 maj 2003. Mötet bekräftades av C.S. i ett brev av den 12 maj 2003. I brevet framförde C.S. återigen Bolagets syn på tvistefrågorna och konstaterade att Bolagets inställning till tvisten var densamma som redovisats i tidigare brev. Vidare avgavs att B.N:s krav på ersättning omfattas av preskription enligt arbetsrättsliga regler och att alla krav före den 18 oktober 2000 har preskriberats. Det avtalade mötet kom emellertid att ställas in på grund av att B.N. fått en tid för operation och man kom överens om att i stället träffas den 23 juni 2003. De kontakter mellan ombuden som förevarit efter denna tidpunkt har uteslutande rört preskriptionsfrågan.

M.N. har under sin sakframställan och i sin plädering framhållit att han för sin del uppfattade att det fanns en pågående dialog mellan honom och C.S. och att han hade förhoppningen att man skulle kunna nå fram till ett sätt att lösa tvisten utom rätta vid det avtalade mötet. Även om M.N. inte har hörts som vittne i målet saknas det enligt tingsrättens mening anledning att ifrågasätta detta påstående. C.S. har å andra sidan angett hon ansåg att det inte pågick några förlikningsförhandlingar mellan parterna eftersom hon hela tiden framförde att Bolaget ansåg att B.N:s krav var grundlösa. Hon har vidare uppgett att det kändes naturligt att svara på M.N:s brev och redogöra för Bolagets syn på tvisten, dels eftersom svar efterfrågades, dels eftersom M.N. hade hotat att annars dra tvisten inför domstol. Slutligen har C.S. berättat att hon inte såg att ett möte mellan parterna skulle vara någon ”framkomlig väg” utan endast tyckte att det skulle vara värdefullt att träffa B.N. personligen för att försöka få denne att inse att kraven mot Bolaget var utsiktslösa, och att hon utgick från att B.N:s syfte med mötet var att försöka förmå Bolaget att ändra ståndpunkt. Tingsrätten finner i och för sig inte skäl att ifrågasätta dessa uppgifter heller. Man kan således konstatera att parterna synes ha haft olika avsikt med kontakterna och att ingen av parterna vidtog några åtgärder för att förvissa sig om att ens egen uppfattning delades av motparten.

Enligt tingsrättens mening kan enbart det förhållandet att en arbetsgivare inlåter sig i viss skriftväxling eller vissa andra kontakter med arbetstagaren inte anses vara tillräckligt för att man därigenom skall kunna säga att arbetsgivaren har medgett förlängning av preskriptionstiden – särskilt inte när kontakterna har initierats av arbetstagaren. I det här fallet gjorde Bolaget genom C.S. inte annat än att konsekvent tillbakavisa Bolagets krav såsom varande grundlösa. Några förlikningsbud presenterades inte från någondera sidan. Att i detta läge anse att det pågick förlikningsförhandlingar mellan parterna under våren 2003 låter sig, enligt tingsrättens mening, inte gärna göra. När mötet den 22 maj 2003 ställdes in och ett nytt möte i stället bokades till den 23 juni 2003 måste C.S. emellertid ha varit medveten om att B.N. på intet sätt hade frånfallit sina krav, att han hade för avsikt att vända sig till domstol för att få sin sak prövad om parterna inte kunde nå någon

lösning utom rätta och att B.N. inte rimligen kunde ha något intresse av att delta i ett möte den 23 juni 2003 bara för att få påpekat för sig att hans anspråk då hade preskriberats. Genom att i detta läge inte förklara för M.N. att Bolaget inte medgav förlängning av preskriptionsfristen i vart fall fram till mötet anser tingsrätten att C.S. gett B.N. fog för uppfattningen att Bolaget medgav honom denna förlängning. När B.N. sedan fick kännedom om Bolagets inställning i frågan väckte han talan i princip omedelbart. Enligt tingsrättens mening innebär detta att B.N. inte har förlorat sin rätt att föra talan på grund av preskription.

Frågan om B.N:s anspråk är delvis preskriberat

B.N:s anspråk gentemot Bolaget utgörs av ersättning för arbetad övertid under åren 1997–2001. Eftersom Ledarna påkallade förhandling i frågan först den 18 oktober 2002 skulle B.N:s anspråk, med ett sedvanligt betraktelsesätt, vara preskriberade i den del de avser krav på övertidsersättning som skulle ha betalats ut före den 18 oktober 2000. B.N. har emellertid gjort gällande att preskriptionsfristen skall räknas från december 2001, vid vilken tidpunkt han har hävdade att det träffades en överenskommelse mellan honom och Bolaget att hans inestående krav på övertidsersättning skulle regleras efter årsskiftet. Bolaget har å andra sidan gjort gällande att överenskommelsen mellan parterna gick ut på att Bolaget skulle betala ett visst belopp till B.N. och att därmed B.N:s krav på ersättning för arbetad mertid eller övertid skulle vara slutligt reglerade.

B.N. har i denna del sammanfattningsvis berättat följande. Under våren 2001 arbetade han under en period uppemot 18-20 timmar per dygn med ett visst projekt som inte kunde skjutas upp utan att bolaget fick betala vite. Under den här tiden uppstod de första diskussionerna mellan honom och Bolaget om att han fick för lite övertidsersättning. Man talade också om att Bolaget eventuellt skulle göra en pensionsavsättning till honom, eftersom han inte hade för avsikt att arbeta tills han fyllde 65. Han skrev fortlöpande tidssedlar i vilka han redovisade sin arbetade övertid, men av tekniska orsaker kom inte alla timmar med på lönebeskedet. L.J. lovade att se över detta, men det blev aldrig av. Vid årsskiftet 2001/2002 tyckte han att det var dags att göra någonting åt saken. Han och L.J. kom då vid ett möte överens om att en del av hans krav på övertidsersättning skulle betalas ut före årsskiftet och att återstoden skulle regleras längre fram. L.J. gjorde vid mötet minnesanteckningar, av vilka han fick en kopia för att kunna se till att resten reglerades senare. Som underlag för uträkningen hade han med sig sina tidssedlar, på vilka han hade angett hur många timmar övertid han hade arbetat och om det var frågan om kvalificerad övertid eller inte. Han ställde inga närmare frågor om siffrorna i uträkningen. Enligt hans uppfattning var storleken på pensionsavsättningen föranledd av skattetekniska skäl som han själv saknade närmare kännedom om. Eftersom den timpenning som överenskoms vid mötet, nämligen 200 kr, egentligen inte existerade var det självklart för honom att det var frågan om ett förskott. Pensionsavsättningen överenskoms före årsskiftet men betalades ut i två omgångar i januari 2002. L.J. hade lovat att även återstoden skulle betalas ut i januari 2002. I januari 2002 frågade han L.J. om denne hade hunnit titta på hans återstående övertid, men L.J.

uppgav att han inte hade haft tid. Därefter blev L.J. sjuk och han själv ville inte bråka eftersom det viktigaste ändå var att inbetalningen gjordes någon gång under året. Först i juni 2002 fick han besked från L.J. att Bolaget inte ansåg att han hade rätt till ytterligare ersättning.

L.J. har sammanfattningsvis berättat följande. Under våren 2001 hade B.N. synpunkter på att hans övertidsersättning bara ”försvann i skatt” och undrade om inte detta kunde lösas på något annat sätt. De kom överens om att B.N. skulle få ackumulera ”plustid” utöver de 40 timmar som annars var tillåtna och att ersättning för dessa timmar skulle avsättas till B.N:s pension. Även en retroaktiv löneförhöjning avsattes till B.N:s pension. För hans del rådde det ingen tvekan om att det var plustid man talade om, eftersom ersättning för övertid regleras månadsvis, men man diskuterade nog inte uttryckligen skillnaden mellan plustid och övertid. Plustid ersätts med ordinarie timlön. I november 2001, när pensionsavsättningen skulle göras, uppgick B.N:s ackumulerade plustid till 324 timmar och i december samma år gjordes en slutlig genomräkning. Inte heller då berörde man skillnaden mellan övertid och plustid. Eftersom det var skattemässigt fördelaktigt för Bolaget att göra en pensionsavsättning i stället för att betala ut lön tillgodoräknades B.N. en högre timersättning än vad han annars skulle ha fått. Av skattetekniska skäl kom man vidare överens om att beloppet skulle delas upp i två utbetalningar, varav den ena skulle göras före årsskiftet och den andra i januari 2002. Så kom också att ske. Uträkningen av beloppet gjorde han och B.N. tillsammans. B.N. hade vid mötet inga synpunkter på detta och påpekade inte heller att han ansåg sig ha rätt till ytterligare ersättning. Fredagen före jul kom emellertid B.N. till honom med ett antal lönebesked från 1997 och framåt samt 15–20 sidor handskrivna papper med påstådda fel i lönerapporterna. Han lovade att titta på detta under julen, men det blev inte av. Sedan lämnade han dessa papper till Bolagets revisor som gjorde en noggrann genomgång och som i juni 2002 meddelade att han inte hade kunnat hitta några fel i Bolagets utbetalningar till B.N.

Tingsrätten kan konstatera att det finns olika uppgifter om vad som egentligen överenskoms mellan parterna i december 2001 och att varken B.N. eller L.J. har gjort ett mer trovärdigt intryck än den andre, även om minnesanteckningarna från mötet i och för sig ser ut att ge något större stöd för Bolagets uppfattning i frågan än för B.N:s. Tingsrätten kan emellertid också konstatera att inte ens B.N. själv har påstått att parterna vid det aktuella mötet var överens om vilket belopp som Bolaget senare skulle betala till B.N., utan att det snarare handlade om att L.J. skulle se över saken och återkomma till B.N. Enligt tingsrättens mening kan en så vag utfästelse inte anses ha gett upphov till något fordringsrättsligt anspråk för B.N. Preskriptionsfristen skall i stället beräknas från den tidpunkt vid vilken övertidsersättningen enligt B.N. ursprungligen borde ha reglerats, varför hans anspråk är preskriberade i den del de avser krav på övertidsersättning som skulle ha betalats ut före den 18 oktober 2000.

DOMSLUT

Tingsrätten förklarar att B.N. på grund av preskription har förlorat sin rätt att föra talan mot AB Hagerud Elteknik såvitt avser krav på övertidsersättning som skulle ha betalats ut före den 18 oktober 2000.